

Tokhögern slår till

| av Klas Östman

I förra numret av Svensk Tidskrift (1/04) menade flera medverkande att stora delar av vänstern helt enkelt inte begriper att högerståndpunkter alls kan vara legitima: marknadsliberala eller konservativa debattörer utdefinieras som intellektuella avvikare; dårfinkar som man inte behöver bemöta i sak.

DESSA INLÄGG HAR noterats av Anders Ehnmark på Expressens kultursida (21/2), som bekymrar sig över att den vanligtvis så sarsade Svensk Tidskrift plötsligt börjat "tjuta och slå omkring sig", med inlägg "hållna i falsett". Skribenternas inställning gör att "man blir orolig för dem själva", konstaterar Ehnmark – "Det är ganska bisarrt och framför allt deprimerande". Han menar att "något måste ha hänt på Svensk Tidskrift" och låter förstå att redaktionen nog har fövandlats till en sekt (och det vet vi ju alla numera hur sådana är, eller hur?). De som medverkar i numret "borde lugna ner sig och återvända till debatten".

Det är alltid underhållande när folk beslutamt vänder sina intellektuella muskedunder bak och fram innan de trycker av – och så eftertryckligt bekräftar något de egentligen hade tänkt dementa.

Anders Ehnmark ansluter sig dock bara till en i högsta grad levande tradition i det svenska offentliga samtalet. Att det finns glädjande god återväxt av yngre traditionsbärare demonstreras exempelvis av DN:s Jonas Thente, som i ett tankestycke på den tidningens kultursida (22/3) filosoferar över skillnaden mellan vänster- och högerdebattörer. Med starkt sinne för allsidighet finner han fel hos båda lägren. Vänsterdebattörerna kan vara lite humorlösa och lägga väl stor vikt vid sin gruppidentitet, medan "Högerdebattörerna skulle å sin sida aldrig klara av att tillhöra någon grupp. De är snarare ensamma hel- eller halvgalningar med fallenhet för rättshaverism som bittert driver sina teser med det dödliga allvar som bara en inbiten narcissist kan uppbringa."

J A, DÄR BLEV MAN ONEKLIGEN både genomskådad och avklädd. Fast det främsta objektet för sådana här psykologiska snabbdiagnoser brukar inte vara någon i kret-

sen kring Svensk Tidskrift. Istället är det Per Ahlmark som tokförklaras. Ofta inlindat, visserligen, men att förstuckat väcka tanken hos läsaren är både effektivare och säkrare än att rent ut säga att Ahlmark måste vara lite rubbad. En annan omtyckt taktik är att bara göra narr av honom i någon satirisk kultursidesspalt. Däremot är det numera sällsynt att någon inom vänstern direkt bemöter Per Ahlmark.

OCH DET FÅR MAN VÄL FÖRSTÅ. Inte kan man seriöst bemöta någon som med just en dāres envishet fortsätter att hacka på alla stora tänkare, från P. O. Enquist och Jan Guillou till själve Olof Palme, bara för att de då och då har låtit undslippa sig att en eller annan diktator är en riktigt hyvens kille? Sānt är ju nästan oundvikligt. Även idag. Skall man kunna hålla rent gentemot bombhögern blir det faktiskt med nödvändighet så att man tvingas till ståndpunkten att världen hade varit bättre med Saddam Hussein kvar vid makten. Allt för att få stopp på USA-imperialismen och dess medlöpare. Om man hyvlar yr det spānor, helt enkelt.

VAD SKALL MAN DÅ GÖRA när denne eländige Ahlmark aldrig ger upp, utan fortsätter att med svartvit retorik ställa stora delar av den svenska vänstern till svars för slika småsaker? Inte kan man gå i seriös polemik med honom. Det skulle ju bara leda till oönskad uppmärksamhet på hans otäcka anklagelser, senast framförda i en ny bok med den typiskt obalanserade titeln "Det är demokratin, dumbom!". Där går han inte bara till angrepp mot FN och dess chef Kofi Annan, han är smaklös nog att för femtielste gången påminna om att Anders Ehnmark för inte så länge sedan såg Nordkorea som ett ljus i Asiens mörker. Enda sättet att neutralisera Ahlmark är, kort sagt, att fnissa bakom ryggen på stollen.

Jag förstår givetvis att landets vänsterskribenter inte har det lätt, med sådana fiender. Och det är också begripligt om de avfärdar även detta nummer av Svensk Tidskrift som dårars verk. Här skriver den notoriske Mattias Bengtsson om liberal opinionsbildning, den lömske Hans Zetterberg förklarar än en gång begreppet allsidighetens samhälle, den ruskige Krister Thelin ger sig på domstolsverket, medan de sjövildda Margaretha af Ugglas och Anna Stenbeck säger sig ha analyserat Europaparlamentets funktionssätt

Putäll på er, hel- och halvgalningar!